

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **J. Š.**, zast. JUDr. Michalem Elzerem, advokátem, se sídlem Josefská 9, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 18. 10. 2010, č. j. 30 A 95/2010 – 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta JUDr. Michala Elzera **se určuje** částkou 960 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Podáním doručeným Krajskému soudu v Brně dne 9. 6. 2010 se žalobce domáhal přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2010, č. j. JMK 48251/2010, včetně souvisejících rozhodnutí, a ze dne 25. 11. 2009, č. j. JMK 150114/2009, včetně souvisejících rozhodnutí. Požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení právního zástupce. Uvedl, že toto stručné podání neprodleně doplní po ustanovení právního zástupce.

Usnesením ze dne 12. 7. 2010, č. j. 30 Na 8/2010 – 9, krajský soud přiznal žalobci osvobození od soudních poplatků v plném rozsahu a ustanovil mu zástupce JUDr. Michala Elzera, advokáta.

Usnesením ze dne 10. 8. 2010, č. j. 30 Na 8/2010 – 12, krajský soud vyzval zástupce žalobce, aby ve lhůtě dvou týdnů od doručení uvedeného usnesení odstranil vady žaloby tak, že označí všechna napadená rozhodnutí, uvede den jejich doručení, uvede rozsah, v jakém jsou rozhodnutí žalovaného napadána, připojí opis napadených rozhodnutí, označí osoby zúčastněné na řízení, jsou-li mu známy, uvede žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky za nezákonné a nicotné, uvede, zda a jaké důkazy k prokázání svých tvrzení navrhuje provést, zda vyčerpal řádné opravné prostředky a uvede návrh výroku rozsudku. Současně zástupce žalobce poučil v tom směru, že nebude-li přes tuto výzvu žaloba ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud žalobu odmítne.

Výše uvedené usnesení převzal zástupce žalobce dne 17. 8. 2010. Dne 31. 8. 2010 doručil zástupce žalobce krajskému soudu žádost o prodloužení lhůty pro odstranění vad žaloby do 30. 9. 2010, jelikož dosud neobdržel veškeré podklady nezbytné k řádnému vyhovění výzvě soudu. Usnesením ze dne 3. 9. 2010, č. j. 30 Na 8/2010 – 16, krajský soud prodloužil lhůtu k odstranění vad žaloby do 30. 9. 2010. Přípisem ze dne 30. 9. 2010 zástupce žalobce opětovně požádal o prodloužení lhůty, ačkoli byla lhůta již jednou do 30. 9. 2010 prodloužena, neboť neobdržel veškeré podklady nezbytné k řádnému vyhovění výzvě soudu. Uvedl, že bude-li žalobce nadále nekomunikativní, bude soud informovat a v takovém případě zváží, zdali by nebylo na místě žádat zproštění zastoupení.

Usnesením ze dne 18. 10. 2010, č. j. 30 A 95/2010 – 21, krajský soud návrh na prodloužení lhůty k odstranění vad žaloby zamítl, žalobu odmítl a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení. V odůvodnění uvedl, že blanketní žalobní návrh spolu se žádostí o osvobození od soudních poplatků a s žádostí o ustanovení zástupce byl podán dne 9. 6. 2010. Usnesení, kterým soud přiznal žalobci osvobození od soudních poplatků a zároveň mu ustanovil zástupce, nabylo právní moci dne 20. 7. 2010. Ve smyslu § 35 odst. 8 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v době od 9. 6. 2010 do 20. 7. 2010 neběžela žalobci zákonná dvouměsíční lhůta pro podání žaloby. Poukázal na to, že k datu vydání tohoto usnesení uplynula od právní moci rozhodnutí o přiznání osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce delší jak dvouměsíční lhůta. Uvedl, že s ohledem na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, v důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Pokud žaloba žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn ve lhůtě pro podání žaloby. Konstatoval, že žalobce s ohledem na uplynutí zákonné dvouměsíční lhůty nemůže doplňovat žalobní body, a proto ve výroku pod bodem I. rozhodl o zamítnutí návrhu žalobce na opětovné prodloužení lhůty k odstranění vad žaloby a poté odmítl žalobu postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť ve stanovené lhůtě nedošlo k doplnění žaloby a v řízení není možné pro uvedený nedostatek podmínek řízení pokračovat.

Proti usnesení o odmítnutí žaloby podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Uvedl, že rozhodnutí krajského soudu je nezákonné, neboť nemohl z objektivních důvodů poskytnout svému ustanovenému právnímu zástupci nezbytné podklady k vyhovění výzvě soudu a napravení vad svého podání. Stěžovatel žije pouze se svým synem a s ohledem na svou současnou sociální situaci nemá žádného jiného blízkého člověka, kterého mohl předložením podkladů pověřit. Jeho zdravotní stav byl natolik akutní, že byl několikrát přijat na pohotovosti fakultní nemocnice a musel vyhledat pomoc řady odborných lékařů. Skutečnost, že byl zdravotně indisponován, je připraven doložit jeho lékař MUDr. Z. P. Jelikož je jedinou osobou, která má postiženého syna v péči, a s ohledem na sociální situaci a jeho zdravotní stav, nebylo možné zajistit nezbytné doklady, a tedy zajistit doplnění podání, které učinil dne 9. 6. 2010. Požádal o osvobození od soudních poplatků. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve vyjádření ze dne 2. 2. 2011 plně ztotožnil s důvody, pro něž krajský soud žalobu ze dne 7. 6. 2010 odmítl. Na základě výzvy krajského soudu ze dne 8. 11. 2010, č. j. 30 A 95/2010 – 33, doložil kopii rozhodnutí č. j. JMK 150115/2009, ze dne 25. 11. 2009. Byl toho názoru, že žaloba byla podána opožděně jako celek a jakákoliv výzva ze strany soudu byla nadbytečná a pozastavení lhůty z důvodu ustanovení zástupce nepřipadá v úvahu, neboť dne 9. 6. 2010, kdy došlo k podání žaloby, již zákonná dvouměsíční lhůta dávno uplynula. Na základě uvedených důvodů považoval žalovaný i kasační stížnost proti usnesení o odmítnutí žaloby za bezpředmětnou.

Žalovaný ve vyjádření ze dne 25. 2. 2011, které zaslal k žádosti Nejvyššího správního soudu o správní spisy sp. zn. S-JMK 150114/2009/OSV-Br a sp. zn. S-JMK 48251/2010/OSV-Br, zopakoval, že se ztotožňuje se závěry napadeného usnesení krajského soudu. Poukázal na to, že lhůta pro podání žaloby v případě rozhodnutí ze dne 25. 11. 2009, č. j. JMK 150114/2009, uplynula dne 10. 2. 2010, a žaloba byla podána opožděně. V případě rozhodnutí č. j. JMK 48251/2010, měl žalovaný sice za to, že žaloba byla podána včas, nicméně v souladu s názorem krajského soudu se domnívá, že žaloba neobsahovala všechny předepsané náležitosti a tyto vady nebyly i přes opakované prodloužení lhůty odstraněny. Poukázal na to, že stěžovatel měl k odstranění vad žaloby dostatečně dlouhou lhůtu a dokonce i ustanoveného právního zástupce. Na základě výše uvedeného byl toho názoru, že krajský soud rozhodl správně a navrhoval, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí

Nejvyššího správního soudu pod č. 625/2005, www.nssoud.cz). Podle dalších judikatorních závěrů *„odmítl-li krajský soud žalobu jako neprojednatelnou a nezabýval-li se jí věcně, přezkoumává Nejvyšší správní soud v kasačním řízení jen to, zda krajský soud správně posoudil nesplnění procesních podmínek; věcný obsah žaloby přezkoumávat nemůže“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65, dostupný na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud proto považoval za důvod podání kasační stížnosti důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

V podání ze dne 7. 6. 2010 stěžovatel uvedl:

„Věc : 1.) Žaloba proti Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje
č.j.: JMK 48251/2010 ze dne 28.04. 2010 vč.souvisejících
JMK 150114/2009 ze dne 25.11. 2009 vč.souvisejících
2.) Žádost o prominutí soudních poplatků
3.) Žádost o přidělení advokáta

Omlouvám se za stručnost tohoto podání,jelikož nemám právnické vzdělání,ani prostředky k najmutí právníka(celodenně se starám o svého postiženého syna a jsme na sociálních dávkách),toto podání neprodleně doplním po přidělení právního zástupce,pokud nám přidělen bude.“

Nejvyšší správní soud posoudil shodně jako krajský soud podání stěžovatele jako blanketní. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je však z citovaného podání zřejmé, že se stěžovatel domáhal přezkumu dvou rozhodnutí žalovaného, a to rozhodnutí ze dne 28. 4. 2010, č. j. JMK 48251/2010, a ze dne 25. 11. 2009, č. j. JMK 150114/2009.

Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2008, č. j. 5 Afs 69/2007 – 64, *se splnění procesních podmínek pro projednání žaloby podle § 65 a násl. s. ř. s. podané proti vícero správním rozhodnutím posuzuje ve vztahu ke každému z takto napadených rozhodnutí samostatně, bez ohledu na to, zda jsou žalobou napadená rozhodnutí soudem přezkoumávána společně v jednom řízení, anebo po jejich vyloučení k samostatnému projednání (§ 39 odst. 2 s. ř. s.) ve vícero oddělených řízeních.*

Ze správního spisu sp. zn. S-JMK 150114/2009/OSV-Br, Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutí ze dne 25. 11. 2009, č. j. JMK 150114/2009, které stěžovatel svým podáním napadal, bylo stěžovateli doručováno na adresu jeho bydliště; stěžovatel nebyl zastižen, zásilka proto byla uložena a připravena k vyzvednutí. Stěžovateli bylo zanecháno poučení, aby si zásilku vyzvedl. Protože si stěžovatel zásilku nevyzvedl, byla mu zásilka po uplynutí 10 dnů vložena do domovní schránky. Tyto údaje jsou uvedeny na doručence založené ve správním spise.

Podle § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb, správní řád, ve znění pozdějších předpisů, *jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty*.

Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že stěžovateli byla zásilka obsahující napadené rozhodnutí uložena a připravena k vyzvednutí na poště L. v pondělí dne 30. 11. 2009 a od tohoto dne počala plynout desetidenní lhůta podle § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb.,

správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Posledním dnem této lhůty, tj. ve čtvrtek 10. 12. 2009, se napadené rozhodnutí žalovaného považuje za doručené.

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy bylo rozhodnutí oznámeno žalobci doručením písemného vyhotovení. Podle odst. 4 téhož ustanovení *zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.*

K zachování lhůty pro podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2009, č. j. JMK 150114/2009, bylo třeba, aby nejpozději dne 10. 2. 2010 byla žaloba předána soudu, nebo soudu zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Z obsahu soudního spisu však vyplývá, že žaloba byla podána u krajského soudu osobně až dne 9. 6. 2010, tedy opožděně; zmeškání lhůty nelze prominout.

Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. *soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán předčasně nebo opožděně.* Žaloba v části, v níž směřovala proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2009, č. j. JMK 150114/2009, byla podána opožděně, a proto ji měl krajský soud z tohoto důvodu odmítnout.

Včasnost podání je jednou z procesních podmínek řízení, jež vymezují předpoklady pro meritorní rozhodnutí v dané věci, zatímco náležitosti žaloby jsou náležitosti procesního úkonu, které mezi procesní podmínky řízení nepatří. Skutečnost, že neodstranění vad žaloby, které brání pokračování v řízení, má stejný následek jako neodstranění odstranitelného nedostatku procesní podmínky (nebo neodstranitelný nedostatek procesní podmínky) bránícího pokračování v řízení, tj. odmítnutí žaloby, ani v nejmenším neodůvodňuje jejich směšování. Odmítnutí žaloby pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tak logicky předchází odmítnutí žaloby postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť jen u včasného podání má smysl odstraňovat jeho vady, tj. chybějící náležitosti žaloby. Krajský soud tedy pochybil, pokud žalobu v této části odmítl postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s. s odůvodněním, že stěžovatel podání v soudem určené lhůtě nedoplnil a v řízení pro tento nedostatek nebylo možno pokračovat.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda důvody, pro něž krajský soud žalobu podle § 37 odst. 5 s. ř. s., tj. pro neodstranění vad ve lhůtě, kterou krajský soud určil, odmítl, obstojí v té části, v níž žaloba napadala rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2010, č. j. JMK 48251/2010.

Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. *předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.*

Z obsahu žaloby stěžovatele je zřejmé, že neobsahovala náležitosti podání ve smyslu § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., tím méně pak náležitosti žaloby ve smyslu § 71 odst. 1 téhož zákona. V daném případě tedy žaloba neobsahovala žádná tvrzení či vyjádření stěžovatele, z nichž by, byť i jen v nejhrubších obrysech, bylo možné dovodit, proč má stěžovatel napadená

správní rozhodnutí z určitého důvodu za nezákonná nebo nicotná. Z obsahu podání by sice bylo možno dovodit, kdo je žalovaným a jaká rozhodnutí stěžovatel napadá, avšak žalovanému již nic nevytýká, pouze žádá o ustanovení právního zástupce, a konstatuje, že podání doplní neprodleně poté, co mu bude ustanoven právní zástupce.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že není přípustné, aby soudy za stěžovatele domýšlely, které skutečnosti (z jakých konkrétních pohnutek) měl pro potřeby žaloby na mysli. Na podporu tohoto svého názoru Nejvyšší správní soud odkazuje například na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92 - 5, v němž je uvedeno, že *soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti správního aktu. Nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen a nebo to, že řízení bylo vadné, aniž by poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno.*

Za této situace postupoval krajský soud správně, pokud ustanovil stěžovateli zástupce a vyzval jej podle § 37 odst. 5 s. ř. s. k tomu, aby ve lhůtě dvou týdnů odstranil vady podání ze dne 7. 6. 2010. Krajský soud současně poučil stěžovatele o tom, že nebude-li této výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno, usnesením podání odmítne.

Výzvě nebylo ve stanovené lhůtě vyhověno, zástupce stěžovatele však podáním ze dne 17. 8. 2010 požádal soud o prodloužení lhůty k odstranění vad podání do 30. 9. 2010. Této žádosti předseda senátu podle § 40 odst. 5 *in fine* s. ř. s. vyhověl. Ani v této opakovaně prodloužené lhůtě nebylo podání stěžovatele doplněno, pouze podáním ze dne 30. 9. 2010 zástupce stěžovatele znovu požádal o prodloužení lhůty.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel byl řádně vyzván k odstranění vytýkaných vad žaloby a současně byl poučen o následcích nerespektování takového požadavku. Vytýkané vady však ve stanovené lhůtě neodstranil. Za této procesní situace krajský soud žalobu napadající rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2010, č. j. JMK 48251/2010, podle § 37 odst. 5 s. ř. s. správně odmítl.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud pochybil, pokud žalobu jako celek odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť měl žalobu v části, v níž bylo napadáno rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2009, č. j. JMK 150114/2009, odmítnout jako opožděnou podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Dospěl však k závěru, že toto pochybení nezpůsobuje nezákonnost napadeného usnesení krajského soudu, a proto nemusel přistoupit k jeho zrušení, neboť výrok přezkoumávaného usnesení má v podstatné míře oporu v důvodech napadeného usnesení. Bylo by tak výrazem přepjatého formalismu a z hlediska procesní ekonomie a hospodárnosti nadbytečné, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a krajský soud poté žalobu stěžovatele, byť s částečně odlišným odůvodněním, odmítl. Ve svém důsledku by totiž tento postup žádnou výhodu stěžovateli nepřinesl, neboť jeho žaloba by byla postižena stejným procesním důsledkem, tj. jejím odmítnutím. Tudíž i v takovém případě by napadená rozhodnutí žalovaného nemohla být věcně přezkoumána. Nejvyšší správní soud tedy část důvodů nahradil svými.

Nejvyšší správní soud nad rámec potřebného odůvodnění doplňuje, že v tomto řízení nebyly předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu důvody, pro něž krajský soud neprodloužil lhůtu pro odstranění vad žaloby. Nicméně i v tomto směru souhlasí Nejvyšší

správní soud s argumentací krajského soudu, že by postrádalo smysl prodlužovat opětovně lhůtu k odstranění vad podání, lze-li náležitosti žaloby účinně uvést či doplnit jen v zákonem stanovené nepřekročitelné lhůtě, která již nepochybně uplynula, jak tomu bylo v případě žaloby, která byla podána proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2010, č. j. JMK 48251/2010 (k tomu srov. judikaturu Nejvyššího správního soudu - například rozsudky ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS, ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 95/2005 – 58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 2. 8. 2007, č. j. 2 Azs 54/2007 – 42, dostupné na www.nssoud.cz; srov. také nález Ústavního soudu ze dne 13. 1. 2000, sp. zn. III. ÚS 236/99, publikovaný pod č. 5/2000 Sb. nálezů a usnesení, svazek č. 17, str. 35, http://nalus.usoud.cz).

Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud nerozhodoval o žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků v řízení o kasační stížnosti, neboť řízení ve věcech pomoci v hmotné nouzi jsou podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, od poplatku osvobozena ze zákona.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný a žalovaný nemá právo na jejich náhradu ze zákona.

Stěžovateli byl ustanoven zástupce z řad advokátů, JUDr. Michal Elzer; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci stěžovatele byla přiznána odměna a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti v celkové částce 800 Kč [za jeden úkon právní služby ve výši 500 Kč spočívající v písemném podání soudu ve věci samé podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 2 a § 7 bodem 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a jeden režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 800 Kč]. Zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se podle § 35 odst. 8 s. ř. s. zvyšuje odměna o částku odpovídající této dani, která činí 20 % z částky 800 Kč, tj. 160 Kč. Zástupci stěžovatele tedy bude vyplacena částka ve výši 960 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. března 2011

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu